
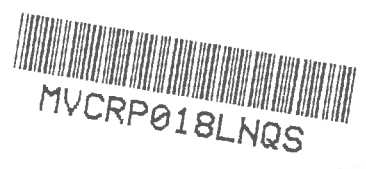

10. 12. 2016
Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne: 1. 11. 2016
 podpis: [Podpis]

V Praze 2. 11. 2016
Č. j.: MV-111535-5/VS-2016

Z

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 186/2013 Sb.
prac. č.: 1077r

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podala nar. Kyjev - Ukrajina, státní občanka Ukrajiny, trvale bytem [Adresa], (dále též „žadatelka“), zastoupena spolkem [Spolek] dle výpisu ze spolkového rejstříku se sídlem [Adresa], adresa pro doručování P.O. Box [Adresa], zastoupeným pověřeným členem výkonného výboru [Osoba], (dále též „zmocněnec“), rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 28. 6. 2016 č. j.: VS-10767/835.3/2-2014, kterým nebylo podle ustanovení § 11 a ustanovení § 22 odst. 3 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), vyhověno její žádosti o udělení státního občanství České republiky, (dále též „žádost“), a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. a) s využitím § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu se rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28. 6. 2016 č. j.: VS-10767/835.3/2-2014, zrušuje a věc se vrací Ministerstvu vnitra k novému projednání.

Odůvodnění:

I.

Prostřednictvím Úřadu městské části Praha 13 žadatelka podala dne 5. 11. 2014 žádost o udělení státního občanství České republiky, Ministerstvu vnitra byla předmětná žádost doručena dne 10. 12. 2014. Dle spisové dokumentace má žadatelka, státní občanka Ukrajiny, povolen na území České republiky trvalý pobyt s platností od 13. 5. 2002, na území České republiky se zdržuje od roku 1996. Žadatelka je rozvedená, má dvě děti. Dcera [Osoba], nar. [Datum], nabyla české státní občanství prohlášením podle § 35 zákona o státním občanství České republiky v roce 2014, a syn [Osoba], nar. [Datum], nabyl české státní občanství narozením podle předchozí právní úpravy.

Usnesením Ministerstva vnitra ze dne 26. 1. 2016 bylo správní řízení o žádosti jmenované o udělení státního občanství České republiky podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušeno na dobu 60 dnů od doručení tohoto usnesení a zároveň byla žadatelka vyzvána, aby odstranila nedostatky žádosti doložením dokladů specifikovaných v usnesení. V souladu s § 47 správního řádu byla žadatelka

zároveň informována o tom, že dne 5. 11. 2014 bylo zahájeno správní řízení o její žádosti o udělení státního občanství České republiky. Tímto usnesením byla rovněž poučena o svých procesních právech ve smyslu § 36 a § 38 správního řádu, dle nichž má právo nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a má právo vyjádřit v řízení své stanovisko včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Požadované podklady, nezbytné k posouzení splnění zákonem stanovených podmínek pro udělení státního občanství České republiky, obdrželo Ministerstvo vnitra dne 14. 3. 2016 ve stanovené lhůtě.

II.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že vzhledem ke skutečnosti, že žadatelka má v České republice povolen trvalý pobyt ode dne 13. 5. 2002, tedy více než 5 let, splňuje podmínku podle ustanovení 14 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství České republiky.

Žadatelka rovněž splňuje podmínku stanovenou v § 14 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, neboť se na území České republiky posledních 5 let skutečně zdržovala a realizovala pouze krátkodobé cesty do zahraničí.

Trestní bezúhonnost ve smyslu § 14 odst. 3 zákona občanství České republiky žadatelka prokázala výpisem z evidence Rejstříku trestů ze dne 11. 12. 2015 a potvrzením ze dne 22. 2. 2016, vydaným příslušným orgánem Ukrajiny, na jejímž území žila od roku 2006 do roku 2008.

Doložením osvědčení vydaným dne 27. 8. 2014 Ústavem jazykové a odborné přípravy Univerzity Karlovy o vykonání zkoušky znalosti z českého jazyka, základní znalosti ústavního systému a základní orientace v kulturně-společenských, zeměpisných a historických reáliích České republiky pro účely nabytí státního občanství České republiky žadatelka prokázala splnění podmínek stanovených v § 14 odst. 4 a 5 zákona o státním občanství České republiky.

Ministerstvo vnitra dále konstatovalo, že žadatelka splňuje též podmínku stanovenou v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky, neboť neporušila povinnosti vyplývající z jiných právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území České republiky, veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, zaměstnanost, daně, cla, odvody a poplatky, nebo veřejnoprávní povinnosti k obci, ve které je přihlášena k pobytu, jde-li o povinnosti uložené obcí v samostatné působnosti.

Žadatelka splňuje také podmínku stanovenou v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství České republiky, neboť prokázala výši a zdroje svých příjmů, i to, že ze svých příjmů v deklarované výši odvádí daň.

Podmínku podle § 14 odst. 8 zákona o státním občanství České republiky žadatelka taktéž splňuje, když prokázala, že v posledních třech letech výrazně a bez vážných důvodů nezatěžovala systém státní sociální podpory nebo systém pomoci v hmotné nouzi.

V souladu s § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky si Ministerstvo vnitra vyžádalo stanoviska Policie České republiky a zpravodajských služeb (dále též „bezpečnostní služby“). Na základě těchto stanovisek vyšlo najevo, že žadatelka ve smyslu uvedeného ustanovení tohoto zákona ohrožuje bezpečnost státu. Ministerstvo vnitra proto žádost zamítlo z důvodu bezpečnosti státu, jak vyplývá z citovaného ustanovení zákona o státním občanství České republiky.

III.

Proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28. 6. 2016, které bylo žadatelce doručeno dne 30. 6. 2016, podala žadatelka prostřednictvím svého zmocněnce dne 12. 7. 2016 včasný rozklad. Zároveň zmocněnec požádal o nahlédnutí do státoobčanského spisu, které se po telefonickém ujednání uskutečnilo dne 25. 7. 2016. O provedeném úkonu byl sepsán protokol dle § 18 správního řádu, s jehož obsahem byl zmocněnec seznámen, neměl k němu připomínek ani nepožadoval jeho doplnění. Na jeho žádost mu byl vydán jeden výtisk protokolu. Dle protokolu zmocněnec požádal „o nahlédnutí do neveřejné části spisu, neboť napadené rozhodnutí se důvodově opírá o informace o neveřejné části spisu“. Při jednání byl pak poučen o tom, že stanoviska bezpečnostních služeb se v souladu s § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky nestávají součástí spisu, pokud obsahují utajované informace. Dne 3. 8. 2016 bylo Ministerstvu vnitra doručeno podání zmocněnce obsahující jednak doplnění rozkladu, jednak část označenou jako „Opravný prostředek proti rozsahu umožnění nahlédnutí do spisu čj.: VS-10767/835.3/2-2014 z důvodu uplatnění práv účastníka řízení a doplnění rozkladu“ (dále též „opravný prostředek proti rozsahu umožnění nahlédnutí do spisu“).

Dle názoru žadatelky je napadené rozhodnutí nezákonné, nepřezkoumatelné a důvody k nevyhovění její žádosti o udělení českého státního občanství objektivně neexistují. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žadatelka napadá v celém rozsahu.

V rozkladu se žadatelka ohrazuje především proti tomu, že napadené rozhodnutí neobsahuje žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, z jakého důvodu žadatelka nesplňuje bezpečnostní hledisko. Napadené rozhodnutí pokládá za nepřezkoumatelné a domnívá se, že byla někým křivě nařčena či osočena, a proto žádala o umožnění nahlédnutí do spisu s tím, že poté své podání ještě doplní. Dále žadatelka míní, že napadeným rozhodnutím a nařčením z bezpečnostního rizika došlo k neodůvodněnému a neoprávněnému zásahu do jejích osobnostních práv a do práva na respektování soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence a zasahování do svobody myšlení, svědomí a náboženského vyznání. Žadatelka namítá porušení čl. 8 a 9 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vyhlášené sdělením ve Sbírce zákonů pod č. 209/1992 Sb., (dále též „Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod“ nebo „Úmluva“), a v této spojitosti odkazuje na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva, (dále též „ESLP“), ve věci Leander z roku 1987, A-116, § 48 (tajné sledování, shromažďování informací o osobním životě).

Vzhledem k tomu, že jí dle jejího vyjádření správní orgán odepřel nahlížení do neveřejné části spisu a seznámení s údajnou utajovanou skutečností, na které staví své rozhodnutí, podává žadatelka tímto výše uvedený opravný prostředek proti rozsahu umožnění nahlédnutí do spisu v předmětné věci dne 25. 7. 2016 a proti neumožnění seznámit se se skutečností, o kterou právní orgán opírá své zamítavé stanovisko s tím, že zmiňuje použití čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Dle jejích slov snižuje napadené rozhodnutí - křivé nařčení z bezpečnostního rizika - váhu, věrohodnost a autoritu žadatelky na veřejnosti a při jednání se státními a jinými orgány, každý se v zaměstnání ptá, proč jí nebylo vyhověno a státní občanství České republiky uděleno. Hrozí jí vyhození ze zaměstnání a dehonestace na veřejnosti. Napadeným rozhodnutím, tajnými opatřeními a bezdůvodným nařčením došlo k neoprávněnému zásahu do soukromého života žadatelky. Zřejmě bude nucena podat žalobu na ochranu osobnosti pro křivé nařčení a způsobenou újmu.

Kromě čl. 8 a čl. 9 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod žadatelka namítá též porušení čl. 6 odst. 1 a čl. 13 této úmluvy s tím, že poukazuje na další rozsudky Evropského soudu pro lidská práva, z nichž uvádí velmi stručně výňatky, např. rozsudek ve věci Klass z roku 1978, A-28, § 34 a § 42 (tajná opatření a zasahování), rozsudek ve věci Riegeisen z roku 1971, A-13, § 94 (aplikace), rozsudek ve věci Koenig z roku 1978, A-27 (občanské právo nebo závazek), rozsudek ve věci Sunday Times z roku 1979, A-30, § 47 až 49, (zasahování), a rozsudek ve věci Barford z roku 1989, A-149, § 28 (úkol soudu).

Ze shora uvedených důvodů žadatelka navrhuje ministru vnitra, aby jejímu rozkladu vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k doplnění, novému projednání a rozhodnutí.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že důvodem pro zamítnutí žádosti byla skutečnost, že stanoviska, která je Ministerstvo vnitra povinno si podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky v řízení o udělení státního občanství České republiky vyžádat, obsahovala informaci, dle níž žadatelka ohrožuje bezpečnost České republiky. Šlo přitom o informace podléhající utajení podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti. V souladu s posledně citovaným ustanovením zákona o státním občanství České republiky se tato stanoviska nestávají součástí spisu, pokud obsahují utajované informace. Podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky se v případě, že v řízení vyjde na základě stanoviska Policie České republiky nebo zpravodajské služby, které obsahuje utajované informace, najevo, že žadatelka ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty, v odůvodnění rozhodnutí pouze

uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. V případě žadatelky byl takovýto závěr učiněn. Ve smyslu citovaného ustanovení bylo proto v odůvodnění předmětného rozhodnutí pouze uvedeno, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu.

Z uplatněných rozkladových námitek je zřejmé, že žadatelka v podaném rozkladu napadá a zpochybňuje postup Ministerstva vnitra v daném státoobčanském řízení uplatněný ve smyslu shora citovaného ustanovení zákona o státním občanství České republiky, aniž by jakkoli vzala v úvahu tímto ustanovením založený speciální procesní režim aplikovaný v takovýchto případech. Lze shrnout, že žadatelka považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť dle jejího úsudku odůvodnění tohoto rozhodnutí neobsahuje žádné konkrétní skutečnosti dokládající, že žadatelka nesplňuje bezpečnostní hledisko. Vychází přitom z nesprávného předpokladu, dle něhož jí mělo být umožněno seznámit se stanovisky bezpečnostních služeb obsahujícími utajované informace a z této skutečnosti též chybně dovozuje zásah do svého práva nahlížet do spisu. Domnívá se, že v předmětném státoobčanském řízení došlo k porušení čl. 6 odst. 1, čl. 8, čl. 9 a čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, přičemž v rovině obecných tvrzení odkazuje na několik judikátů Evropského soudu pro lidská práva.

S ohledem na podstatu argumentace uplatněné žadatelkou v rozkladu považuje ministr vnitra za potřebné podrobně se v posuzovaném případě zabývat následujícími právními aspekty uplatnění postupu předvídaného v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky.

Předně je třeba poukázat na fakt, že zmiňované bezpečnostní služby svá stanoviska vyhotovují v intencích zájmů uváděných v § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, tj. posuzují, zda z hlediska jejich poznatků může být žadatel tzv. bezpečnostním rizikem ve vazbě na možné udělení státního občanství. Negativní stanovisko je pak vydáváno v případě, že dotčená bezpečnostní služba k závěru o existenci takového rizika na základě svých poznatků v konkrétní situaci dospěje. Každé negativní stanovisko vydané ve smyslu výše uvedeného je vydáváno na úrovni ředitele příslušné zpravodajské služby nebo zvláštní složky Policie České republiky, případně jeho zástupce. Je tudíž garantováno, že závěr o bezpečnostním riziku pro Českou republiku spojený s osobou žadatele je založen na ověřených poznatcích a skutečnostech.

V obecné rovině je nutno dále konstatovat, že stanoviska bezpečnostních služeb nejsou závaznými stanovisky ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Ministr vnitra v rámci řízení o rozkladu přezkoumává tato stanoviska ve vazbě na konkrétní situaci žadatele, požadavky zákona o státním občanství České republiky, správního řádu a další dotčené právní normy, jakož i s přihlédnutím k judikatuře vnitrostátních i mezinárodních soudů. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ve vazbě na § 26 tohoto zákona nadto zakládá speciální procesní režim týkající se těch stanovisek bezpečnostních služeb, která na základě utajovaných informací obsahují negativní závěr ve věci udělení státního občanství České republiky žadateli z důvodu bezpečnostního rizika. Jsou-li naplněny podmínky pro použití zvláštní právní úpravy, jak je tomu v posuzovaném případě, musí se tato úprava aplikovat a nelze použít úpravu obecnou.

Stanovisko podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky je nezbytným podkladem pro rozhodnutí ve všech řízeních o udělení státního občanství. Rozhodně pak nejde o podklad jediný. Z odůvodnění rozhodnutí Ministerstva vnitra o zamítnutí žádosti je přitom zřejmé, že si Ministerstvo vnitra zjišťovalo splnění veškerých podmínek pro možnost udělení státního občanství České republiky, což ostatně ani sama žadatelka nezpochybňuje.

K námitce žadatelky, dle níž nebylo zamítnutí její žádosti náležitě zdůvodněno, je nutno uvést, že seznámení žadatelky se stanovisky obsahujícími utajované informace by znamenalo popření základního účelu zákona č. 412/2005 Sb. S ohledem na specifika a význam rozhodování ve věcech utajovaných skutečností, kdy je velmi zřetelný bezpečnostní zájem státu, není možné vždy garantovat všechny běžné procesní záruky spravedlivého procesu v plném rozsahu.

Na nemožnost seznámit se stanovisky obsahujícími utajované informace logicky navazuje formulace odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení státního občanství z důvodů negativních stanovisek bezpečnostních služeb obsahujících utajované informace (§ 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky). Nemělo by smysl vylučovat ze státoobčanského spisu tato stanoviska a následně jejich obsah uvést do odůvodnění zamítavého rozhodnutí.

Z hlediska ochrany základních bezpečnostních zájmů státu představuje tento zákonem upravený postup ve srovnání s obecnými předpisy o správním řízení legitimní a přiměřené omezení procesních práv účastníka řízení a obsahových náležitostí odůvodnění rozhodnutí. Nelze připustit, aby žadatelka, která dle zjištění orgánů uvedených v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ohrožuje základní bezpečnostní zájmy státu, měla možnost seznámit se s obsahem stanovisek Policie České republiky a zpravodajských služeb, jež obsahují utajované skutečnosti. Uvedení takovýchto skutečností souvisejících s ohrožením bezpečnosti státu, jeho svrchovanosti a územní celistvosti, demokratických základů, životů, zdraví, nebo majetkových hodnot v odůvodnění rozhodnutí by mělo za následek prozrazení utajovaných informací, což by ve vazbě na ochranu základních bezpečnostních zájmů bylo nesporně krajně nežádoucí. V takovém případě zákonná úprava zajišťuje, aby žadatelka z odůvodnění zamítavého rozhodnutí zjistila alespoň základní informaci o tom, co bylo důvodem zamítnutí její žádosti.

V návaznosti na výše uvedené pak bylo podání žadatelky označené jako „opravný prostředek proti rozsahu umožnění nahlédnutí do spisu“ v souladu se zásadou vyjádřenou v § 37 odst. 1 správního řádu, dle níž se podání posuzuje podle svého skutečného obsahu, bez ohledu na to, jak je označeno, vyhodnoceno jako rozkladová námitka. K této otázce pokládá ministr vnitra za vhodné připomenout, že žadatelka byla příslušným usnesením správního orgánu prvního stupně řádně poučena o právech účastníka podle § 36 a 38 správního řádu. Svého práva plně využila, když se dne 25. 7. 2016 její zmocněnec seznámil s obsahem vedeného státoobčanského spisu. Jestliže se zmocněnec domáhal nahlédnutí do „neveřejné části spisu“, tzn. nahlédnutí do stanovisek bezpečnostních služeb obsahujících utajované informace, nevzal v úvahu skutečnost, že taková stanoviska se nestala součástí správního spisu. Pro úplnost ministr poukazuje na skutečnost, že proti

usnesení o odepření práva nahlížet do spisu nebo jeho části podle § 38 odst. 5 správního řádu lze podat opravný prostředek, jak však vyplývá z výše uvedeného, v předmětném řízení je ve spojitosti se stanovisky bezpečnostních služeb, obsahujícími utajované informace, vydání takového usnesení pojmově vyloučeno. Na okraj ministr vnitra poznamenává, že nakládání s těmito stanovisky se řídí režimem stanoveným zákonem č. 412/2005 Sb. a příslušným prováděcím předpisem.

V této souvislosti lze zmínit i Výkladovou zprávou komise expertů pro státní občanství k Evropské úmluvě o státním občanství, v níž se v komentáři k čl. 11 uvádí, že v případě rozhodnutí dotýkajících se národní bezpečnosti má být poskytováno pouze minimum informací (v angl. originále „For decisions involving national security, only a minimum amount of information has to be provided.“). Z tohoto hlediska pak lze považovat i takovouto základní informaci za nezbytné minimum informací.

Pouze pro úplnost pak ministr vnitra podotýká, že s obdobnou úpravou, jako má Česká republika, se lze setkat i v jiných státech stejného právního okruhu, jako je Česká republika. Příkladem lze jmenovat tyto státy:

- Polsko, kde se rozhodnutí opírající se v zákonem stanovených případech o bezpečnostní důvody neodůvodňují (čl. 107 Zákoníku správního řízení ze 14. 7. 1960 */Kodeks postępowania administracyjnego/*, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s čl. 31 a 36 zákona o státním občanství z 2. 5. 2009 */Ustawa o obywatelstwie polskim/*).
- Dánsko, kde může Parlamentní naturalizační komise o neudělení státního občanství (naturalizaci) v případech možné bezpečnostní hrozby pro Dánsko rozhodnout bez odůvodnění rozhodnutí a možnosti odvolání.

Na základě výše uvedeného dospěl ministr vnitra k závěru, že námitka žadatelky, dle níž nebyla seznámena s obsahem stanovisek bezpečnostních služeb, postrádá právní oporu. Dle názoru ministra vnitra nelze než konstatovat, že v předmětném řízení Ministerstvo vnitra postupovalo při znepřístupnění předmětných stanovisek a neuvádění konkrétních důvodů rozhodnutí v jeho odůvodnění v intencích ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, z něhož vyplývá též odchylný postup v případě § 36 odst. 3, § 38 odst. 6 a § 68 odst. 3 správního řádu.

V této souvislosti ministr vnitra dále uvádí, že výše zmíněná omezení procesních práv účastníka řízení, vyplývající z § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, považuje za ústavně konformní se zřetelem k čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky. Dle tohoto ustanovení lze státní moc uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Zákon – v daném případě zákon o státním občanství České republiky, přitom jednoznačně limituje obsah odůvodnění rozhodnutí v případech stanovených v § 22 odst. 3 tohoto zákona. Ministerstvo vnitra odůvodněním svého zamítavého rozhodnutí tento postup v daném případě plně respektovalo, a dostalo tedy i ústavní zásadě zákonnosti.

Je rovněž nutno konstatovat, že správní řád je úpravou obecnou, zatímco zákon o státním občanství České republiky úpravou speciální. Podle ustanovení § 1

odst. 2 správního řádu, použije se správní řád nebo jeho jednotlivá ustanovení, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky stanoví zvláštní – od obecného režimu správního řádu odchylnou – úpravu odůvodňování rozhodnutí. Ustanovení správního řádu o odůvodňování rozhodnutí v projednávaném případě tedy nelze, s ohledem na výše uvedenou argumentaci, použít. Obdobně dopadá ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ve smyslu výše uvedeného na možnost účastníka řízení seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim.

K výše zmíněné námitce žadatelky považuje ministr vnitra dále za potřebné zdůraznit, že je sice pravda, že žadatelce nejsou známy konkrétní důvody, které k vydání negativních stanovisek vedly, jejímu právu na spravedlivý proces je však přesto poskytnuta ochrana přiměřená okolnostem případu. Žadatelka ví, že zamítavé rozhodnutí stojí na negativním stanovisku některé bezpečnostní služby. Má též možnost proti tomuto závěru brojit podáním rozkladu, což ostatně učinila. Důvody, na nichž bylo zamítavé rozhodnutí Ministerstva vnitra založeno, jsou v řízení o rozkladu přezkoumávány i bez toho, že by je účastník řízení přesně znal. Žadatelčino právo obhajovat svá práva a zájmy je tedy v potřebném rozsahu zachováno, samozřejmě při respektování specifik daného případu (tedy dopadu do bezpečnostních zájmů země).

Fakt, že jsou bezpečnostní důvody obecně vnímány též jako jeden z legitimních důvodů omezování základních lidských práv, je zjevný nejen z českého ústavního pořádku, ale i z mezinárodních dokumentů, jimiž je Česká republika vázána, jakož i z judikatury vrcholných českých i mezinárodních soudů. Tím spíše pak jsou taková omezení akceptovatelná v případě, že nejde o základní lidské právo, ba dokonce nejde vůbec o veřejné subjektivní právo (neboť veřejné subjektivní právo na udělení státního občanství na žádost v České republice neexistuje). V tomto kontextu lze zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2007, č.j. 4 As 75/2006-52, v němž jmenovaný soud dospěl mimo jiné k závěru, že „Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny“ s tím, že „Právo na soudní přezkum každého rozhodnutí správního orgánu (ledaže by bylo zákonem vyloučeno) je tedy jedním z veřejných subjektivních práv explicitně zaručených Listinou.“ Z uvedeného ministr vnitra dovozuje, že v principu výjimečné vyloučení soudního přezkumu založené v ustanovení § 26 zákona o státním občanství České republiky jedině pro případ rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení státního občanství České republiky z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, nekoliduje s čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zákaz vyloučení soudního přezkumu vztahuje výhradně k základním právům. Ministr vnitra rovněž podotýká, že uvedená zákonná úprava je v souladu s čl. 12 Evropské úmluvy o státním občanství, dle něhož každý smluvní stát zajistí, aby rozhodnutí o nabytí, zachování, pozbytí, opětovném nabytí nebo ověření jeho státního občanství bylo možno správně nebo soudně přezkoumat podle jeho vnitrostátního práva. Z uvedeného plyne, že správní přezkum je ve vztahu k předmětné úmluvě pokládán za dostatečný.

Žadatelka se ve svém rozkladu odvolává též na čl. 6 odst. 1, čl. 8, čl. 9, čl. 13 úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, které byly dle jejího mínění v předmětném řízení porušeny a bez bližšího rozvedení cituje vybranou judikaturu

Evropského soudu pro lidská práva. Pokud jde o aplikovatelnost čl. 6 odst. 1 Úmluvy, zaručujícího právo na spravedlivý proces, je nutno upozornit na skutečnost, že řízení o žádostech o udělení státního občanství nepodléhají tomuto ustanovení. Účelem čl. 6 Úmluvy není regulace veškerých vnitrostátních řízení, ale zajištění práva na spravedlivý proces pouze dvěma kategoriím osob: těm, jejichž občanská/ civilní práva nebo závazky jsou nějakým způsobem zpochybněny, a těm, kdož čelí trestnímu obvinění (viz Kmec, J. Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2012, str. 592 a násl.). Toto ustanovení tedy vesměs nedopadá na řízení o veřejných právech, nemají-li povahu trestního obvinění. Z hlediska bohaté judikatury Evropského soudu pro lidská práva k této otázce pak za zmínku stojí např. rozsudek velkého senátu jmenovaného soudu ze dne 5. 10. 2000 ve věci *Maaouia proti Francii*, stížnost č. 39652/98. Vzhledem k tomu je tudíž třeba hodnotit jako nepřipadný odkaz na rozsudek ESLP ve věci *Ringeisen proti Rakousku*, ze dne 16. 7. 1971, stížnost č. 2614/65, (§ 94), rozsudek ESLP ve věci ve věci *König proti* ze dne 28. 6. 1978, stížnost č. 6262/73, v nichž jsou rozbírány aspekty rozhodování podle tohoto článku Úmluvy z věcného hlediska.

Pokud žadatelka zároveň namítá porušení čl. 13 Úmluvy, zajišťující právo na účinné prostředky nápravy, je její námitka zcela lichá, neboť jak vyplývá z výše v uvedeného, čl. 13 Úmluvy nedopadá na řízení o udělení státního občanství. Tento článek Úmluvy se vztahuje toliko na práva garantovaná Úmluvou. Jak přitom bylo uvedeno v předchozím odstavci, právo na udělení konkrétního občanství není Úmluvou garantováno. K otázce práva podat opravný prostředek proti rozhodnutí v řízení o udělení státního občanství České republiky lze však odkázat na výše uvedený rozbor předmětné zákonné úpravy.

V souvislosti s údajným porušením čl. 8 Úmluvy, který chrání právo na respektování rodinného a soukromého života, obydlí a korespondence, je v návaznosti na výše uvedené třeba vzít plně v úvahu, že stanoviska bezpečnostních služeb týkající se osoby žadatelky byla, jak výše již rozebráno, vyhotovena pro účely státoobčanského řízení. V posuzovaném případě nelze opomenout ani relevantní skutečnost, že neudělením českého státního občanství žadatelce se její dosavadní statut nijak nezmění, nedochází k žádnému významnému zásahu do jejího rodinného života ani do jejího osobního statusu. Statut rezidenta s trvalým pobytem v České republice jí přitom v této zemi garantuje práva v rozsahu velmi se blížícím okruhu práv českých státních občanů (viz k tomu čl. 42 odst. 2 Listiny základních práv a svobod).

Jestliže žadatelka v rozkladu cituje též čl. 9 Úmluvy, garantující svobodu myšlení, svědomí a náboženského vyznání, není zřejmé, v čem by mělo spočívat údajné porušení tohoto článku Úmluvy.

Odkazy žadatelky na další rozsudky ESLP zmiňované v rozkladu, to na rozsudek ve věci *Leander proti Švédsku*, ze dne 26. 3. 1987, (dle závěru soudu však nedošlo k porušení čl. 8 ani čl. 9 Úmluvy) rozsudek ve věci *König proti Německu*, ze dne 28. 6. 1978, stížnost č. 6262/73, rozsudek ve věci *Sunday Times proti Spojenému království*, ze dne 26. 4. 1979, stížnost č. 6538/79 (§ 47 až 49) a rozsudek ve věci *Barford proti Dánsku*, ze dne 22. 9. 1989, č. 11508/85 (§ 28),

nelze tak považovat ve vazbě na předmětné řízení o udělení státního občanství České republiky za právně významné.

Ve spojitosti s ochranou práv a svobod podle Úmluvy pokládá ministr vnitra pro úplnost za potřebné dále uvést, že i čl. 8 odst. 2 a čl. 9 odst. 2 Úmluvy obsahují tzv. bezpečnostní klauzuli, která umožňuje omezit aplikaci uvedených článků Úmluvy v přesně vymezených případech. Jsou to situace, které jsou v souladu se zákonem, jsou nezbytné v demokratické společnosti a odůvodněné aspekty pro řádný výkon státní moci a dodržování záruk právního státu, zejména zájmy národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod druhých (srov. Šišková, N., Ochrana lidských práv podle Evropské úmluvy, EMP, ročník XI, 2002, č. 5-6, str. 17 an.).

Je též třeba vzít plně v úvahu, že udělení státního občanství není nárokovou záležitostí. Princip, dle něhož na udělení státního občanství není právní nárok, je nyní výslovně zakotven v § 12 zákona o státním občanství České republiky. Uvedený závěr přitom již dříve opakovaně v řadě rozhodnutí potvrdil Ústavní soud i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, čj.: 3 As 32/2005 – 51, a navazující usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn.: II. ÚS 624/06, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, čj.: 4 As 142/2013-29). V úvahu vzal ministr vnitra i skutečnost, že osobě, jíž bylo uděleno státní občanství České republiky, toto občanství (na rozdíl od řady jiných států) nelze odejmout proto, že se stala bezpečnostním rizikem pro český stát. Proto je nutno případné bezpečnostní riziko před udělením státního občanství České republiky vážít obzvlášť pečlivě.

V případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoli. Jak ostatně vyplývá z usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2000, čj.: IV. ÚS 586/99, každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci získat státní občanství České republiky s tím, že zde není žádného základního práva, které by stát mohl porušovat tím, že cizinci státní občanství neudělí. Pokud tedy není cizinci státní občanství České republiky uděleno, neporušuje tím orgán zastupující stát žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy (k tomu též viz níže). Takový postup pak není v rozporu ani s Evropskou úmluvou o státním občanství.

Ministr vnitra považuje za důležité poukázat též na skutečnost, že Úmluva ani její protokoly negarantují právo na udělení státního občanství konkrétní země. To ostatně potvrzuje i judikatura Evropského soudu pro lidská práva – viz např. rozhodnutí ve věci *Karassev proti Finsku*, ze dne 12. 1. 1999, stížnost č. 31414/96 (ECHR 1999-II), bod 1. a): „Soud poznamenává, že právo na udělení konkrétního státního občanství není garantováno Úmluvou ani jejími protokoly.“ (v angl. znění: *The Court notes that the right to acquire a particular nationality is not guaranteed by the Convention or its Protocols.*)

V rámci přezkumu prvostupňového rozhodnutí si nicméně ministr vnitra vyžádal aktualizované podklady od příslušné bezpečnostní služby, aby tak mohl posoudit, zda bezpečnostní riziko u žadatelky trvá. Na základě takto získaných aktualizovaných podkladů dospěl k závěru, že bezpečnostní riziko ze strany žadatelky již není dáno. Není zde tedy nadále překážka v udělení státního občanství žadatelce ve smyslu § 22 odst. 3 zákona o státním občanství.

Pokud jde o otázku údajné dehonestace paní Krymovské na veřejnosti a dopady na její osobu podmíněné napadeným rozhodnutím, je dle názoru ministra vnitra na místě poznamenat, že správní řízení je založeno na zásadě neveřejnosti, která nebyla ve vztahu k její osobě porušena. Ve smyslu § 15 odst. 3 správního řádu je oprávněným úředním osobám též uložena povinnost mlčenlivosti o skutečnostech, o nichž se dozvěděly v souvislosti s řízením a které v zájmu zajištění řádného výkonu veřejné správy nebo v zájmu jiných osob vyžadují, aby zůstaly utajeny. V souladu s § 38 odst. 1 správního řádu bylo umožněno nahlédnout do předmětného správního spisu toliko jejímu zmocněnci a napadené rozhodnutí bylo doručeno do vlastních rukou žadatelky. Poskytování údajů obsažených v napadeném rozhodnutí třetím osobám je tudíž výhradně osobní záležitostí žadatelky, stejně jako případné uplatnění občanskoprávní ochrany.

S odkazem na výše uvedené důvody ministr vnitra rozhodl způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

